

Sygnatura akt VIII C 123/16

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Karolina Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa R. (...)(...) z siedzibą w K.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa R. (...)(...) z siedzibą w K. w pozwie z dnia 6 czerwca 2014 r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny domagała się zasądzenia od pozwanego A. K. na jej rzecz kwoty 1004,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że zawarła umowę cesji wierzytelności z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., na podstawie której nabyła między innymi wierzytelność wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pierwotnego wierzyciela z pozwanym. Strona powodowa podała, że pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie umową zobowiązania polegającego m.in. na uiszczaniu opłat za świadczone usługi telekomunikacyjne. Strona powodowa wskazała ponadto, że należność główna pozwanego wynosi 821,53 zł, natomiast skapitalizowane odsetki za okres od dnia wymagalności poszczególnych faktur do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu wynosiły 182,59 zł. Pierwotny wierzyciel na podstawie zawartej umowy z pozwanym wystawił dokumenty księgowe, stanowiące podstawę do wytoczenia powództwa. Nadto, strona powodowa podała, iż dnia 20 maja 2014 r. zawiadomiła pozwanego do cesji wierzytelności i wezwała go do dobrowolnej zapłaty zobowiązania, jednakże pozwany do dnia wytoczenia powództwa nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z noty debetowej nr (...) z dnia 13 września 2012 r. wystawionej na kwotę 1079,34 zł, płatnej do dnia 20 września 2012r.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw. Podniósł w pierwszej kolejności, że do dnia złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie doręczono mu skutecznie przedsądowego wezwania do zapłaty, pozwu i nakazu zapłaty. Informacje o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu pozwany otrzymał od pełnomocnika kuratora, który otrzymał pismo powoda o wydanym nakazie zapłaty. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia głównego i odsetkowego co do zasady, jak i co do wysokości, brak wezwania pozwanego do zapłaty należności, brak podstawy prawnej i faktycznej do dochodzonych wobec pozwanego roszczeń objętych pozwem. Pozwany wskazał także, że jest osobą

ubezważając i zarówno i chwili podpisywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jak i w chwili rozwiązania umowy, działał w stanie uniemożliwiającym świadome i swobodne podjęcie decyzji, co skutkowało powinno stwierdzeniem nieważności dokonanej przez niego czynności prawnej.

Zarządzeniem z dnia 13 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 794598/14 uchylił zarządzenie z dnia 5 września 2014 r. o pozostawieniu korespondencji w aktach ze skutkiem doręczenia, ponownie doręczając pełnomocnikowi pozwanego odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu. Z kolei postanowieniem z dnia 13 października 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 794598/14 sąd odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, w pkt II. orzeczeni przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia.

Po przekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej, w uzupełnieniu braków formalnych pozwu strona powodowa złożyła pozew na urzędowym formularzu oznaczonym symbolem „P, w którym wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzającego od pozwanego na rzecz powoda kwoty określonej w treści żądania pozwu wraz z odsetkami ustawowymi określonymi w pozwie, a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Strona powodowa wniosła ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego, w tym kosztów w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, jak również kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu klauzulowym.

Pismem procesowym z dnia 4 kwietnia 2016 r. strona powodowa zaprzeczyła wszelkim okolicznościom i twierdzeniom sprzeciwu od nakazu zapłaty, a ponadto wskazała, że dochodzona przez nią od pozwanego kwota stanowi karę umowną za niewywiązanie się przez powoda z warunków umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem, tj. (...)sp. z o.o. z siedzibą w W.. Z uwagi na zaprzestanie przez pozwanego regulowania opłat abonamentowych, usługi telekomunikacyjne świadczone dotąd na rzecz pozwanego zostały zawieszony, co w konsekwencji doprowadziło do rozwiązania zawartych umów przez operatora z przyczyn leżących po stronie pozwanego. Operator był więc uprawniony do naliczenia kary umownej, z uwzględnieniem wysokości przyznanej pozwanemu ulgi i jednocześnie okresu trwania umowy, której kara umowna dotyczyła.

Pismem przygotowawczym z dnia 5 kwietnia 2016 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując na dodatkowe okoliczności kwestionujące zasadność roszczenia strony powodowej – tj. rozbieżność między kwotą dochodzoną pozwem przez stronę powodową - 1004,12 zł, a kwotą wskazaną w nocie debetowej z dnia 6 września 2012 r. -1079,34 zł. Pozwany zakwestionował ponadto legitymację czynną strony powodowej do występowania z roszczeniem przeciwko niemu.

Kolejnym pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r. pozwany zarzucił, że wyciąg z listy dłużników, obejmujący jego wierzycelność i stanowiący załącznik do umowy cesji, nie może stanowić dowodu na okoliczność skutecznego przejścia uprawnień do dochodzenia przez stronę powodową należności przeciwko pozwanemu. Według pozwanego jako wyciąg generowany elektronicznie nie może on korzystać z przymiotu dokumentu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych:

- nr (...) w dniu 12 kwietnia 2012 r. dotyczącą numeru (...) na 24 miesiące w ofercie (...)i ofercie promocyjnej (...) M. 30.03 z ulgą w kwocie 1.340 zł,

- nr (...) w dniu 13 kwietnia 2012 r. dotyczącą numeru (...) na 24 miesiące w ofercie (...) i ofercie promocyjnej (...) M. 30.03 z ulgą w kwocie 1.340 zł,

- nr (...) w dniu 13 kwietnia 2012 r. dotycząca numeru (...) na 24 miesiące w ofercie (...) i ofercie promocyjnej (...) M. 30.03 z ulgą w kwocie 1.340 zł.

Zgodnie z regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych: W przypadku Umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony do żądania kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszoną o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia Umowy do dnia jej rozwiązania (§ 16 ust 13 regulaminu).

dowód :- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 12 kwietnia 2012 r., k. 62-63;

- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 13 kwietnia 2012 r., k. 64-65;

- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 13 kwietnia 2012, k. 66-67;

- regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...)sp. z o.o. dla Abonentów, k. 68-72;

- regulamin Oferty Promocyjnej (...) 30.03, k. 73-87.

W dniu 6 września 2012 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystawiła notę debetową nr (...) wobec pozwanego na kwotę 1079,34 zł kary umownej za niedotrzymanie przez pozwanego warunków umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

dowód :- wydruk noty debetowej, k. 88-89.

Następnie w dniu 10 kwietnia 2014 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (cedent) zawarła ze strona powodową R. (...) (...)z siedzibą w K. (cesjonariusz) umowę sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z § 1 ust.1 powyższej umowy strony ustaliły, że na jej podstawie nastąpi przeniesienie przez Zbywcę na rzecz Nabywcy wierzytelności pieniężnych określonych w § 2 w celu ich dalszej windykacji. Nabywca zobowiązał się przejąć tę wierzytelność oraz się zapłacić Zbywcy cenę określoną w § 3. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązała się do dostarczenia stronie powodowej not obciążeniowych we wskazanym w umowie terminie (§ 5 ust.2), natomiast strona powodowa zobowiązała się do zawiadamiania dłużników o nabyciu wierzytelności względem nich od (...) sp. z o.o. (§ 7 ust.1). Ponadto w § 12 przedmiotowej umowy ustalono, że w zakresie nią nieuregulowanym zastosowanie znajdują odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego, ustawy o ochronie danych osobowych oraz rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy.

dowód: - umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z listy dłużników, k. 54-61;

- informacja udzielona przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 30 czerwca 2016 r., k.202-243.

Strona powodowa w dniu 20 maja 2014 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 999,14 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 30 maja 2014 r. Na dochodzoną kwotę składała się: należność główna w kwocie 821,53 zł oraz odsetki w kwocie 177,61 zł naliczone na dzień 20 maja 2014 r.

dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 20 maja 2014 r. k. 32-33.

Sporządzony został ponadto częściowy wyciąg z listy dłużników stanowiący załącznik do umowy cesji z dnia 10 kwietnia 2014 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a R. (...) (...) z siedzibą w K., gdzie wskazano m.in. identyfikator dłużnika, imię i nazwisko pozwanego, jego adres zamieszkania, wysokość zadłużenia, numer noty debetowej, a także datę płatności.

dowód: - częściowy wyciąg z listy dłużników stanowiący załącznik do umowy cesji, k. 61.

W opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 14 grudnia 2012 r. sporządzonej przez biegłego z zakresu psychiatrii na zlecenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział I Cywilny stwierdzono, że pozwany nie jest chory psychicznie w rozumieniu psychozy, jest natomiast upośledzony umysłowo w stopniu lekkim, a ponadto ujawnia zaburzenia osobowości. Zachowania te są skutkiem przebytego urazu głowy w 1986 r. Pozwanego uznano za spełniającego warunki do ubezwłasnowolnienia częściowego. W opinii sądowej sporządzonej przez biegłego z zakresu psychologii na zlecenie Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział I Cywilny w dniu 2 stycznia 2013 r. stwierdzono, że pozwany jest upośledzony umysłowo w stopniu lekkim, jest słabo zorientowany co do spraw życia codziennego, jest zdolny do załatwiania prostych spraw życiowych. Z uwagi na niski intelekt, zaburzenia osobowości ma ograniczoną zdolność przewidywania skutków własnego postępowania. Wedle treści opinii pozwany ma ograniczone zdolności do prowadzenia działalności społecznej, do samodzielnego funkcjonowania, kierowania swoim postępowaniem, prowadzenia swoich spraw. Został uznany za spełniającego przesłanki do częściowego ubezwłasnowolnienia.

dowód: - opinia sądowo-psychologiczna z dnia 2 stycznia 2013 r. k. 124-127;

- opinia sądowo- psychiatryczna z dnia 14 grudnia 2012 r., k. 119-124.

Przy udziale pozwanego przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, Wydział I Cywilny toczyło się postępowanie o jego ubezwłasnowolnienie, wywołane wnioskiem z dnia 30 stycznia 2012 r.. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2013 r. (sygn. akt I Ns 362/12) Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny orzekł częściowe ubezwłasnowolnienie pozwanego.

Następnie przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu Wydział III Rodzinny i Nieletnich prowadzone było postępowanie o ustanowienie dla ubezwłasnowolnionego częściowo pozwanego kuratora. Postanowieniem tego Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. (sygn. akt III RNs 649/13) dla pozwanego ustanowiono kuratora w osobie K. L..

Powód posiada status rencisty.

dowód: -akta sprawy o sygn. akt I Ns 362/12;

- postanowienie z dnia 29 sierpnia 2013 r. (sygn. akt I Ns 362/12)- w aktach sprawy I Ns 362/12, k. 187;

- akta sprawy o sygn. akt III RNs 649/13;

- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia we Wrocławiu Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 28 listopada 2013 r. (sygn. akt III RNs 649/13)-128;

- kopia legitymacji emeryta i rencisty oraz dowodu osobistego, k. 86-87.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zapłaty od pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług abonamentowych, powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...)sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 10 kwietnia 2014 r. Na dowód nabycia wierzytelności strona powodowa przedłożyła umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2014 r., częściowy wyciąg z listy dłużników, stanowiący załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty z dnia 20 maja 2015 r., a także notę debetową nr (...)r. wystawioną na kwotę 900 zł z dnia 6 września 2012 r.

Pozwany sprzeciwiał się żądaniu pozwu powołując się na swój stan wyłączający świadome i swobodne powzięcie oraz wyrażenie woli, istniejący w chwili zawierania umów z pozwanym, a następnie na swoje częściowe ubezwłasnowolnienie. Pozwany kwestionował ponadto fakt skutecznego przejścia wierzytelności z pierwotnego

wierzyciela na stronę powodową oraz wysokość dochodzonych pozwem kwot, które nie były tożsame z kwotami wynikającymi z wezwania do zapłaty oraz z noty debetowej.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, że posiada legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie. Wykazanie legitymacji procesowej czynnej po swojej stronie powinno mieć miejsce już w fazie składania pozwu i stanowi wstępny etap pozwalający Sądowi na rozważenie w dalszym zakresie zasadności roszczenia. Zważyć należy, że Sąd bierze powyższą przesłankę pod uwagę z urzędu, a zatem ma obowiązek ustalić tę okoliczność.

W myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Na skutek przelewu, wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Określenie stosunku prawnego, z którego ona wynika oznacza zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia, jak również jego przedmiotu. Choć kodeks cywilny nie posługuje się pojęciem cesji globalnej, to w literaturze wskazuje się, że obejmuje ona większość, a nawet wszystkie wierzytelności, nawet przyszłe, przysługujące wobec jednego lub kilku dłużników. Ten rodzaj cesji nie wzbudza kontrowersji, gdy istniejące wierzytelności zostały dostatecznie oznaczone (tak K. Zagrobelny, Komentarz do Kodeksu cywilnego, Warszawa 2006, CH BECK, str. 877).

Analiza dokumentów przedłożonych przez stronę powodową pozwoliła na stwierdzenie, że strona powodowa na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 kwietnia 2014 r. nabyła wierzytelności przysługujące pierwotnemu wierzycielowi, tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., a więc także wierzytelność przysługującą wobec pozwanego A. K.. Wszystkie dokumenty przedłożone przez stronę powodową były uwierzytelnione przez występującego w sprawie pełnomocnika. Skuteczność umowy sprzedaży wierzytelności strony uzależniły od zapłaty ceny przez nabywcę wierzytelności (§ 3 pkt 2 umowy) i także ta okoliczność została udowodniona w toku postępowania przez stronę powodową. Zatem w ocenie Sądu strona powodowa w sposób prawidłowy wykazała fakt przejścia na nią uprawnień wynikających z przysługujących względem pozwanego wierzytelności, w tym uprawnienia do dochodzenia spełnienia świadczenia na drodze postępowania sądowego. Niezależnie od powyższego pierwotny wierzyciel pozwanego tj. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pismem przesłanym w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu potwierdził okoliczność zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności ze stroną powodową oraz kwotę zadłużenia konta abonenckiego, przypisanego do pozwanego.

Odnosząc się do argumentów pozwanego, powołującego się na nieważność zawartych przez niego umów z uwagi na ubezwłasnowolnienie, należy podkreślić, że postanowienie o częściowym ubezwłasnowolnieniu A. K. zostało wydane w październiku 2013 r., natomiast umowy z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. pozwany zawierał w roku 2012. W związku z tym, że postanowienie o ubezwłasnowolnieniu nie wywołuje skutków przed datą jego wydania, innymi słowy orzeczenie to nie działa *ex tunc*, Sąd oceniając skuteczność i ważność umów o usługi telekomunikacyjne, nie mógł brać pod uwagę późniejszego ubezwłasnowolnienia pozwanego.

Pozwany chcąc wykazać, że w momencie zawierania umów z pierwotnym wierzycielem znajdował się w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie swojej woli, powinien był złożyć w tym zakresie wnioski o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii bądź psychologii, czego jednak nie uczynił.

Brak było zatem podstaw do przyjęcia przez Sąd, że umowy zawarte przez pozwanego w dniach 12 i 13 kwietnia 2012 r. były nieważne z powodu ubezwłasnowolnienia częściowego lub też działania w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Po przeanalizowaniu całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd doszedł jednak do przekonania, że strona powodowa nie udowodniła swojego żądania. Wątpliwości Sądu wzbudził po pierwsze fakt, że numeru telefonu, w związku z użytkowaniem którego strona powodowa dochodziła roszczeń od pozwanego, dotyczyły dwie umowy

zawarte przez pozwanego (w dniu 12 kwietnia 2012 r. nr (...) i 13 kwietnia 2012 r. nr (...)). Nota debetowa nr (...) z dnia 6 września 2012 r. wskazywała jedynie numer telefonu, nie powołując w swojej treści żadnej umowy. Tym samym nie sposób było zidentyfikować, z której z umów wynikało roszczenie strony powodowej wobec pozwanego.

Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych stanowił, że w przypadku Umowy zawartej na czas określony, której zawarcie wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator jest uprawniony do żądania kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszoną o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia Umowy do dnia jej rozwiązania (§ 16 ust. 13 regulaminu). Strona powodowa nie przytoczyła jednak okoliczności faktycznych ani nie powołała żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, w jakim trybie i w jakiej dacie nastąpiło rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o.o. z pozwanym. W konsekwencji nie można było stwierdzić, czy do stanu faktycznego sprawy można zastosować cytowany powyżej § 16 ust. 13 regulaminu, na który powoływała się strona powodowa, a także nie było możliwości zweryfikowania prawidłowości naliczenia kary umownej, której wysokość uzależniona była od wielkości udzielonej ulgi i czasu trwania umowy.

Wskazać należy, że w obecnym kształcie procesu cywilnego podkreśla się jego kontrydyczny charakter, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. ma charakter generalny, jednak ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być, stosownie do art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu. Wynika stąd, iż powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa powoda lub je zniweczyły. Podkreślić należy, iż zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Zaznaczenia wymaga, iż nie jest rzeczą sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń, co wyraźnie zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 r. (OSN 1997, poz. 76). Zasadnicza rola sądu sprowadza się do prawnej i faktycznej oceny materiału dowodowego przedstawionego przez strony, a dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa powinien korzystać nader ostrożnie, tak by swoim działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu, a w szczególności nie działał na rzecz strony, która pomimo tego, iż dysponuje profesjonalną obsługą prawną, w procesie zachowuje się biernie.

Wobec powyższego, w myśl art. 232 k.p.c. to strona powodowa była obowiązana wskazać dowody dla stwierdzenia faktu istnienia wiarygodności pierwotnego wierzyciela wobec pozwanego i jej wysokości, tj. dowodów pozwalających zweryfikować zasadność dochodzonego roszczenia. Strona powodowa winna była przede wszystkim wskazać w związku z rozwiązaniem której z umów zawartych z pozwanym dochodzi kwoty żądanej w pozwie, na jakiej podstawie została ona wyliczona i w jaki sposób. Obowiązkiem strony powodowej było wykazanie dochodzonych pozwem roszczeń, udowodnienie okoliczności faktycznych uzasadniających ich dochodzenie i wysokość.

Wobec niewywiązania się przez stronę powodową ze spoczywającego na niej ciężaru dowodzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I. sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono w pkt II. orzeczenia, na podstawie art. 98 k.p.c., zasądając od strony powodowej na rzecz pozwanego, jako wygrywającego proces, kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Koszty te stanowiły wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości stawki minimalnej ustalonej na podstawie § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349).